

ויקרא פרק כד

- (י) וַיֵּצֵא בֶן אֵשָׁה יִשְׂרָאֵלִית וְהוּא בֶן אִישׁ מִצְרִי בְּתוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיִּנְצְוּ בַּמַּחֲנֶה בֶן הַיִּשְׂרָאֵלִית וְאִישׁ הַיִּשְׂרָאֵלִי:
 (יא) וַיִּקְבַּע בֶּן הָאֵשָׁה הַיִּשְׂרָאֵלִית אֶת הַשֵּׁם וַיִּקְלַל וַיִּבְיֵאוּ אֹתוֹ אֶל מֹשֶׁה וְשֵׁם אָמוֹ שְׁלֹמִית בַּת דְּבָרִי לְמַטֵּה דָן:
 (יב) וַיִּנְיַחְהוּ בַּמִּשְׁמֶר לְפָרֵשׁ לָהֶם עַל פִּי יִקְוֹק: פ (יג) וַיְדַבֵּר יִקְוֹק אֶל מֹשֶׁה לֵאמֹר:
 (יד) הוֹצֵא אֶת הַמִּקְלָל אֶל מַחוּץ לַמַּחֲנֶה וְסָמְכוּ כָל הַשְּׂמַעִים אֶת יְדֵיהֶם עַל רֵאשׁוֹ וְרָגְמוּ אֹתוֹ כָּל הָעֵדָה:
 (טו) וְאֵל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל תְּדַבֵּר לֵאמֹר אִישׁ אִישׁ כִּי יִקְלַל אֱלֹהָיו וְנָשָׂא חֲטָאוֹ:
 (טז) וְנִקְבַּע שֵׁם יִקְוֹק מוֹת יוֹמָת רְגוּם יִרְגְּמוּ בוֹ כָּל הָעֵדָה כַּגֵּר כַּאֲזָרַח בְּנִקְבוֹ שֵׁם יוֹמָת:

בראשית פרק ב

(טז) וַיֵּצֵא יִקְוֹק אֱלֹהִים עַל הָאָדָם לֵאמֹר מִכֹּל עֵץ הַגֵּן אָכַל תֹּאכַל:

בראשית פרק ט

- (א) וַיִּבְרָךְ אֱלֹהִים אֶת נֹחַ וְאֶת בְּנָיו וַיֹּאמֶר לָהֶם פְּרוּ וּרְבוּ וּמְלֵאוּ אֶת הָאָרֶץ:
 (ב) וּמִוֹרְאֵכֶם וּחֲתָנֵיכֶם יִהְיֶה עֲלֵיכֶם וְעַל כָּל חַיַּת הָאָרֶץ וְעַל כָּל עוֹף הַשָּׁמַיִם בְּכֹל אֲשֶׁר תִּרְמַשׁ הָאֲדָמָה וּבְכֹל דָּגֵי הַיָּם בִּיְדֵיכֶם נִתְּנוּ:
 (ג) כָּל רֶמֶשׂ אֲשֶׁר הוּא חַי לָכֶם יִהְיֶה לְאֻכְלָה פִּיֶיךָ עֵשֶׂב נִתְּתִי לָכֶם אֶת כָּל:
 (ד) אֲדָם בְּשָׂר בְּנִפְשׁוֹ דָּמוֹ לֹא תֹאכְלוּ:
 (ה) וְאֲדָם אֶת דַּמְכֶם לְנַפְשֵׁיכֶם אֲדָרְשׁ מִיֵּד כָּל חַיָּה אֲדָרְשֶׁנוּ וּמִיֵּד הָאָדָם מִיֵּד אִישׁ אֲחִיו אֲדָרְשׁ אֶת נַפְשׁ הָאָדָם:
 (ו) שִׁפְזֵי דַם הָאָדָם בְּאֲדָם דָּמוֹ יִשְׁפֹּךְ כִּי בְּצַלְמֵ אֱלֹהִים עָשָׂה אֶת הָאָדָם: (ז) וְאַתֶּם פְּרוּ וּרְבוּ שִׂרְצוּ בָאָרֶץ וּרְבוּ בָּהּ:

תלמוד בבלי מסכת סנהדרין דף נו עמוד א - דף נז עמוד א

תנו רבנן: שבע מצות נצטוו בני נח: דינין, וברכת השם, עבודה זרה, גילוי עריות, ושפיכות דמים, וגזל, ואבר מן החי. רבי חנניה בן (גמלא) +גמליאל+ אומר: אף על הדם מן החי. רבי חידקא אומר: אף על הסירוס. רבי שמעון אומר: אף על הכישוף. רבי יוסי אומר: כל האמור בפרשת כישוף - בן נח מוזזהר עליו. לא ימצא בך מעביר בנו ובתו באש קסם קסמים מעונן ומנחש ומכשף וחבר חבר ושאל אוב וידעני ודורש אל המתים וגו' ובגלל התועבת האלה ה' אלהיך מוריש אותם מפניך, ולא ענש אלא אם כן הזהיר. רבי אלעזר אומר: אף על הכלאים. מותרין בני נח ללבוש כלאים, ולזרוע כלאים, ואין אסורין אלא בהרבעת בהמה ובהרכבת האילן. מנהגי מילי? - אמר רבי יוחנן: דאמר קרא ויצו ה' אלהים על האדם לאמר מכל עץ הגן אכל תאכל. - ויצו - אלו הדינין, וכן הוא אומר כי ידעתיו למען אשר יצוה את בניו וגו'. ה' - זו ברכת השם, וכן הוא אומר ונקב שם ה' מות יומת. אלהים - זו עבודה זרה, וכן הוא אומר לא יהיה לך אלהים אחרים. על האדם - זו שפיכות דמים, וכן הוא אומר שפך דם האדם וגו'. לאמר - זו גילוי עריות, וכן הוא אומר לאמר הן ישלח איש את אשתו והלכה מאתו והיתה לאיש אחר. מכל עץ הגן - ולא גזל, אכל תאכל ולא אבר מן החי. כי אתא רבי יצחק תני איפכא: ויצו - זו עבודה זרה, אלהים זו דינין. בשלמא אלהים זו דינין - דכתיב ונקרב בעל הבית אל האלהים. אלא ויצו זו עבודה זרה, מאי משמע? רב חסדא ורב יצחק בר אבדימי; חד אמר: סרו מהר מן הדרך אשר צויתם עשו להם וגו'. וחד אמר עשוק אפרים רצוף משפט כי הואיל הלך אחרי צו. מאי בינייהו - איכא בינייהו נכרי שעשה עבודה זרה ולא השתחוה לה. למאן דאמר עשו - משעת עשייה מיחייב, למאן דאמר כי הואיל הלך - עד דאזיל בתרה ופלח לה. אמר רבא: ומי איכא למאן דאמר נכרי שעשה עבודה זרה ולא השתחוה לה חייב? והתניא: בעבודה זרה, דברים שבית דין של ישראל ממיתין עליהן - בן נח מוזזהר עליהן, אין בית דין של ישראל ממיתין עליהן - אין בן נח מוזזהר עליהן. למעוטי מאי - לאו למעוטי נכרי שעשה ע"ז ולא השתחוה לה? - א"ר פפא: לא, למעוטי גיפוף ונישוק. - גיפוף ונישוק דמאי? אילימא כדרכה - בר קטלא הוא, אלא למעוטי שלא כדרכה. דינין בני נח איפקוד? - והתניא: עשר מצות נצטוו ישראל במרה, שבע שקיבלו עליהן בני נח, והוסיפו עליהן: דינין, ושבת, וכיבוד אב ואם. דינין - דכתיב שם שם לו חק ומשפט, שבת וכיבוד אב ואם - דכתיב כאשר צוך ה' אלהיך, ואמר רב יהודה: כאשר צוך - במרה. אמר רב נחמן אמר רבה בר אבוא: לא נצרכה אלא לעדה ועדים והתראה. - אי הכי, מאי והוסיפו עליהן דינין? אלא אמר רבא: לא נצרכה אלא לדיני קנסות. - אכתי והוסיפו בדינין מיבעי ליה! - אלא אמר רב אחא בר יעקב: לא נצרכה אלא להושיב בית דין בכל פלך ופלך ובכל עיר ועיר. - והא בני נח לא איפקוד? - והתניא: כשם שנצטוו ישראל להושיב בתי דינין בכל פלך ופלך ובכל עיר ועיר - כך נצטוו בני נח להושיב בתי דינין בכל פלך ופלך ובכל עיר ועיר! - אלא אמר רבא: האי תנא - תנא דבי מנשה הוא, דמפיק ד"ך ועייל ס"ך. דתנא דבי מנשה: שבע מצות נצטוו בני נח: עבודה זרה, וגילוי עריות, ושפיכות דמים, גזל, ואבר מן החי, סירוס, וכלאים. רבי יהודה אומר: אדם הראשון לא נצטווה אלא על עבודה זרה בלבד, שנאמר ויצו ה' אלהים על האדם. רבי יהודה בן בתירה אומר: אף על ברכת השם, ויש אומרים: אף על הדינים. כמאן אזלא הא דאמר רב יהודה אמר רב: אלהים אני - לא תקללוני, אלהים אני - לא תמירוני, אלהים אני - יהא מוראי עליכם. כמאן - כיש אומרים. תנא דבי מנשה אי דריש ויצו - אפילו הנך נמי, אי לא דריש ויצו - הני מנא ליה? - לעולם לא דריש ויצו, הני - כל חדא וחדא באפי נפשיה כתיבא. עבודה זרה וגילוי עריות - דכתיב ותשחת הארץ לפני האלהים, ותנא דבי רבי ישמעאל: בכל מקום שנאמר השחתה אינו אלא דבר ערוה ועבודה זרה. דבר ערוה - שנאמר כי השחתית כל בשר את דרכו. עבודה זרה - דכתיב, פן תשחתון ועשייתם וגו'. ואידך: אורחיה דקא מגלי. שפיכות דמים - דכתיב שפך דם האדם וגו'. ואידך - קטלייהו הוא דקמגלי. גזל דכתיב כירק עשב נתתי לכם את כל, ואמר רבי לוי: כירק עשב - ולא כירק גנה. - ואידך: ההוא למישרי בשר הוא דאתא. אבר מן החי - דכתיב אך בשר בנפשו דמו לא תאכלו. - ואידך: ההוא למישרי שרצים הוא דאתא. סירוס - דכתיב שרצו בארץ ורבו בה, ואידך - לברכה בעלמא. כלאים - דכתיב מהעוף למינהו. ואידך - ההוא לצותא בעלמא.

תלמוד בבלי מסכת סנהדרין דף עד עמוד ב

בעו מיניה מרבי אמי: בן נח מצווה על קדושת השם או אין מצווה על קדושת השם? - אמר אביו, תא שמע: שבע מצות נצטוו בני נח. ואם איתא - תמני הויין! - אמר ליה רבא: אינהו וכל אבזרייהו.

תלמוד בבלי מסכת בבא קמא דף לח עמוד א

שור של ישראל שנגח שור של כנעני - פטור. אמרי: ממה נפשך? אי רעהו דוקא, דכנעני כי נגח דישאל נמי ליפטור! ואי רעהו לאו דוקא, אפילו דישאל כי נגח דכנעני נחייב! א"ר אבהו, אמר קרא: +חבקוק ג'+ עמד וימודד ארץ ראה ויתר גוים, ראה שבע מצות שקיבלו עליהם בני נח, כיון שלא קיימו, עמד והתיר ממונן לישראל. רבי יוחנן אמר, מהכא: +דברים ל"ג'+ הופיע מהר פארן, מפארן הופיע ממונן לישראל. תניא נמי הכי: שור של ישראל שנגח שור של כנעני - פטור; שור של כנעני שנגח שור של ישראל, בין תם בין מועד - משלם נזק שלם, שנאמר: עמד וימודד ארץ ראה ויתר גוים, ואומר: הופיע מהר פארן. מאי ואומר? וכי תימא, האי עמד וימודד ארץ מבעי' ליה לכדרב מתנה וכדרב יוסף, ת"ש: הופיע מהר פארן, מפארן הופיע ממונן לישראל. מאי דרב מתנה? דא"ר מתנה: עמד וימודד ארץ ראה וכו' - מה ראה? ראה שבע מצות שנצטוו עליהן בני נח ולא קיימום, עמד והגלה אותם מעל אדמתם. ומאי משמע דהאי ויתר לישנא דאגלווי הוא? כתיב הכא: ויתר גוים, וכתוב התם: +ויקרא י"א'+ לנתר בהן על הארץ, ומתרגם: לקפצא בהון על ארעא. מאי דרב יוסף? דא"ר יוסף: עמד וימודד ארץ ראה וכו' - מה ראה? ראה שבע מצות שקיבלו עליהם בני נח ולא קיימום, עמד והתיר להם. איתגורי אתגר? א"כ, מצינו חוטא נשכר! אמר מר בריה דרבנא: לומר, שאפילו מקיימין אותן - אין מקבלין עליהן שכר. ולא? והתניא, ר"מ אומר: מנין שאפילו נכרי ועוסק בתורה שהוא ככהן גדול? ת"ל: +ויקרא י"ח'+ אשר יעשה אותם האדם וחי בהם, כהנים ולוים וישראלים לא נאמר אלא אדם, הא למדת, שאפילו נכרי ועוסק בתורה הרי הוא ככהן גדול! אמרי: אין מקבליים עליהן שכר כמצווה ועושה אלא כמי שאינו מצווה ועושה, דא"ר חנינא: גדול המצווה ועושה יותר ממי שאינו מצווה ועושה.

רמב"ם הלכות מלכים פרק ט

הלכה א

על ששה דברים נצטווה אדם הראשון: על ע"ז, ועל ברכת השם, ועל שפיכות דמים, ועל גילוי עריות, ועל הגזל, ועל הדינים, אע"פ שכולן הן קבלה בידינו ממששה רבינו, והדעת נוטה להן, מכלל דברי תורה יראה שעל אלו נצטווה, הוסיף לנח אבר מן החי שנאמר אך בשר בנפשו דמו לא תאכלו, נמצאו שבע מצות, וכן היה הדבר בכל העולם עד אברהם, באברהם ונצטווה יתר על אלו במילה, והוא התפלל שחרית, ויצחק הפריש מעשר והוסיף תפלה אחרת לפנות היום, ויעקב הוסיף גיד הנשה והתפלל ערבית, ובמצרים נצטווה עמרם במצות יתירות, עד שבא משה רבינו ונשלמה תורה על ידו. +השגת הראב"ד/ וכן היה הדבר בכל העולם וכו' והוסיף תפלה לפנות היום. א"א כן היה ראוי לומר והוא התפלל שחרית והפריש מעשר (ויצחק הוסיף תפלה אחרת) עכ"ל. +

הלכה ב

בן נח שעבד ע"ז הרי זה חייב, והוא שיעבוד כדרכה, וכל ע"ז שבית דין של ישראל ממיתין עליה בן נח נהרג עליה, וכל שאין בית דין של ישראל ממיתין עליה אין בן נח נהרג עליה, ואע"פ שאינו נהרג אסור בכל, ואין מניחין אותו להקים מצבה, ולא ליטע אשרה, ולא לעשות צורות וכיוצא בהן לנוי.

הלכה ג

בן נח שבירך את השם, בין שבירך בשם המיוחד, בין שבירך בכינוי בכל לשון חייב, מה שאין כן בישראל.

הלכה ד

בן נח שהרג נפש אפילו עובר במעי אמו נהרג עליו, וכן אם הרג טריפה או שכפתו ונתנו לפי ארי או שהניחו ברעב עד שמת, הואיל והמית מכל מקום נהרג, וכן אם הרג רודף שיכול להצילו באחד מאיבריו נהרג עליו, מה שאין כן בישראל. +השגת הראב"ד/ וכן אם הרג רודף וכו'. א"א קשיא ליה אבנר, עכ"ל. +

הלכה ה

שש עריות אסורות על בני נח: האם, ואשת האב, ואשת איש, ואחותו מאמו, וזכור, ובהמה, שנאמר על כן יעזוב איש את אביו זו אשת אביו, ואת אמו כמשמעה, ודבק באשתו ולא באשת חבירו, באשתו ולא בזכור, והיו לבשר אחד להוציא בהמה חיה ועוף שאין הוא והם בשר אחד, ונאמר אחותי בת אבי היא אך לא בת אמי ותהי לי לאשה.

הלכה ו

בן נח חייב על מפותת אביו ואנוסת אביו הרי היא אמו מכל מקום, וחייב על אשת אביו אפילו לאחר מיתת אביו, וחייב על הזכור בין קטן בין גדול ועל הבהמה בין קטנה בין גדולה, והוא נהרג לבדו, ואין הורגין את הבהמה, שלא נצטוו בהריגת בהמה אלא ישראל.

הלכה ז

אין בן נח חייב על אשת חבירו עד שיבא עליה כדרכה אחר שנבעלה לבעלה, אבל מאורסה או שנכנסה לחופה ולא נבעלה אין חייבין עליה, שנאמר והיא בעולת בעל, במה דברים אמורים בבן נח שבא על בת נח, אבל עכו"ם הבא על הישראלית בין כדרכה בין שלא כדרכה חייב, ואם היתה נערה מאורסה נסקל עליה כדיני ישראל, בא עליה אחר שנכנסה לחופה ולא נבעלה הרי זה בחנק כדיני ישראל, אבל אם בא על אשת ישראל אחר שנבעלה הרי זה כמי שבא על אשת עכו"ם חבירו ויהרג בסייף.

הלכה ח

בן נח שייחד שפחה לעבדו ובא עליה הרי זה נהרג עליה משום אשת חבירו, ואינו חייב עליה עד שיפשט הדבר ואמרו לה העם זו דבית עבד פלוני, ומאימתי תחזור להתירה משיפרישנה מעבדו ויפרע ראשה בשוק, ומאימתי תהיה אשת חבירו כגרושה שלנו משיוציאנה מביתו וישלחנה לעצמה, או משתצא היא מתחת רשותו ותלך לה, שאין להם גירושין בכתב, ואין הדבר תלוי בו לבד, אלא כל זמן שירצה הוא או היא לפרוש זה מזה פורשין.

הלכה ט

בן נח חייב על הגזל, בין שגזל עכו"ם בין שגזל ישראל, ואחד הגוזל או הגונב ממון או גונב נפש, או הכובש שכר שכיר וכיוצא בו, אפילו פועל שאכל שלא בשעת מלאכה, על הכל הוא חייב, והרי הוא בכלל גזלן, מה שאין כן בישראל, וכן חייב על פחות משהו פרוטה, ובן נח שגזל פחות משהו פרוטה ובא אחר וגזלה ממנו, שניהן נהרגין עליה.

הלכה י

וכן חייב על אבר מן החי, ועל בשר מן החי בכל שהוא, שלא ניתנו השיעורין אלא לישראל בלבד, ומותר הוא בדם מן החי.

הלכה יא

אחד האבר או הבשר הפורש מן הבהמה או מן החיה, אבל העוף יראה לי שאין בן נח נהרג על אבר מן החי ממנו. +/השגת הראב"ד/ אחד האבר ואחד הבשר כו'. א"א ומן העוף. /השגת הראב"ד/ אבל העוף יראה לי וכו'. א"א נ"ל שזה טעות סופר וראוי להיות אבל השרץ. +

הלכה יב

השוחט את הבהמה אפילו שחט בה שני הסימנין, כל זמן שהיא מפרכסת אבר ובשר הפורשין ממנה אסורין לבני נח משום אבר מן החי.

הלכה יג

כל שאסור על ישראל משום אבר מן החי אסור על בני נח, ויש שבני נח חייבין ולא ישראל, שבני נח אחד בהמה וחיה בין טמאה בין טהורה חייבין עליה משום אבר מן החי, ומשום בשר מן החי, ואבר ובשר הפורשין מן המפרכסת אע"פ ששחט בה ישראל שני סימנין, הרי זה אסור לבני נח משום אבר מן החי.

הלכה יד

וכיצד מצווין הן על הדינין, חייבין להושיב דיינין ושופטים בכל פלך ופלך לדון בשש מצות אלו, ולהזהיר את העם, ובן נח שעבר על אחת משבע מצות אלו יהרג בסייף, ומפני זה נתחייבו כל בעלי שכם הריגה, שהרי שכם גזל והם ראו וידעו ולא דנוהו, ובן נח נהרג בעד א' ובדיין א' בלא התראה וע"פי קרובין אבל לא בעדות אשה ולא תדון אשה להם.

רמב"ם הלכות מלכים פרק י

הלכה א

בן נח ששגג באחת ממצותיו פטור מכלום, חוץ מרוצח בשגגה שאם הרגו גואל הדם אינו נהרג עליו, ואין לו עיר מקלט, אבל בתי דיניהן אין ממיתין אותו, במה דברים אמורים בשגג באחת ממצות ועבר בלא כוונה, כגון שבעל אשת חבירו ודמה שהיא אשתו או פנויה, אבל אם ידע שהוא אשת חבירו ולא ידע שהיא אסורה עליו, אלא עלה על לבו שדבר זה מותר לו, וכן אם הרג והוא לא ידע שאסור להרוג, הרי זה קרוב למזיד ונהרג, ולא תחשב זו להם שגגה מפני שהיה לו ללמוד ולא למד.

הלכה ב

בן נח שאנסו אנס לעבור על אחת ממצותיו, מותר לו לעבור, אפילו נאנס לעבוד ע"ז עובד, לפי שאינן מצווין על קדוש השם, ולעולם אין עונשין מהן לא קטן ולא חרש ולא שוטה לפי שאינן בני מצות.

הלכה ג

בן נח שנתגייר ומל וטבל ואחר כך רצה לחזור מאחרי ה' ולהיות גר תושב בלבד כשהיה מקודם, אין שומעין לו, אלא יהיה כישאל לכל דבר או יהרג, ואם היה קטן כשהטבילוהו בית דין, יכול למחות בשעה שיגדיל ויהיה גר תושב בלבד, וכיון שלא מיחה בשעתו שוב אינו מוחה אלא הרי הוא גר צדק, לפיכך אם בא ישראל על קטנה שהטבילוהו בית דין, כסף כתובתה או קנס אונס או מפתה יהיה הכל תחת יד בית דין עד שתגדיל ולא תמחה בגירות, שמא תטול ותגדיל ותמחה ונמצאת זו אוכלת בגיותה מעות שאין לה זכות בהן אלא בדיני ישראל.

הלכה ד

בן נח שבירך את השם, או שעבד ע"ז, או שבא על אשת חבירו, או שהרג חבירו, ונתגייר פטור, הרג בן ישראל או שבא על אשת ישראל ונתגייר חייב והורגין אותו על בן ישראל, וחונקין אותו על אשת ישראל שבעל שהרי נשתנה דינו.

הלכה ה

כבר ביארנו שכל מיתת בני נח בסייף, אלא אם בעל אשת ישראל או נערה מאורסה יסקל, ואם בעלה אחר שנכנסה לחופה קודם שתבעל יחנק.

הלכה ו

מפי הקבלה שבני נח אסורין בהרבעת בהמה ובהרכבת אילן בלבד, ואין נהרגין עליהן, ועכו"ם שהכה ישראל אפילו חבל בו כל שהוא אע"פ שהוא חייב מיתה אינו נהרג.

הלכה ז

המילה נצטוו בה אברהם וזרעו בלבד, שנאמר אתה וזרעך אחרך, יצא זרעו של ישמעאל שנאמר כי ביצחק יקרא לך זרע, ויצא עשו שהרי יצחק אמר ליעקב ויתן לך את ברכת אברהם לך ולזרעך, מכלל שהוא לבדו זרעו של אברהם המחזיק בדתו ובדרכו הישרה, והם המחוייבין במילה.

הלכה ח

אמרו חכמים שבני קטורה שהם זרעו של אברהם שבא אחר ישמעאל ויצחק חייבין במילה, והואיל ונתערבו היום בני ישמעאל בבני קטורה יתחייבו הכל במילה בשמיני, ואין נהרגין עליה.

הלכה ט

עכו"ם שעסק בתורה חייב מיתה, לא יעסוק אלא בשבע מצות שלהן בלבד, וכן עכו"ם ששבת אפילו ביום מימות החול, אם עשהו לעצמו כמו שבת חייב מיתה, ואין צריך לומר אם עשה מועד לעצמו, כללו של דבר אין מניחין אותן לחדש דת ולעשות מצות לעצמן מדעתן, אלא או יהיה גר צדק ויקבל כל המצות, או יעמוד בתורתו ולא יוסיף ולא יגרע, ואם עסק בתורה, או שבת, או חדש דבר, מכין אותו ועונשין אותו, ומודיעין אותו שהוא חייב מיתה על זה אבל אינו נהרג.

הלכה י

בן נח שרצה לעשות מצוה משאר מצות התורה כדי לקבל שכר, אין מונעין אותו לעשותה כהלכתה, ואם הביא עולה מקבלין ממנו, נתן צדקה מקבלין ממנו, ויראה לי שנותנין אותה לעניי ישראל, הואיל והוא ניזון מישראל ומצוה עליהם להחיותו, אבל העכו"ם שנתן צדקה מקבלין ממנו ונותנין אותה לעניי עכו"ם.

הלכה יא

חייבין בית דין של ישראל לעשות שופטים לאלו הגרים התושבים, לדון להן על פי המשפטים אלו, כדי שלא ישחת העולם, אם ראו בית דין שיעמידו שופטים מהן מעמידין, ואם ראו שיעמידו להן מישראל מעמידין.

הלכה יב

שני עכו"ם שבאו לפניך לדון בדיני ישראל, ורצו שניהן לדון דין תורה דנין, האחד רוצה והאחד אינו רוצה אין כופין אותו לדון אלא בדיניהן, היה ישראל ועכו"ם אם יש זכות לישראל בדיניהן דנין לו בדיניהם, ואומרים לו כך דיניכם, ואם יש זכות לישראל בדיניהן דנין לו דין תורה ואומרים לו כך דינינו, ויראה לי שאין עושין כן לגר תושב אלא לעולם דנין לו בדיניהם, וכן יראה לי שנוהגין עם גרי תושב בדרך ארץ וגמילות חסדים כישראל, שהרי אנו מצווין להחיותן שנאמר לגר אשר בשעריך תתננה ואכלה, וזה שאמרו חכמים אין כופלין להן שלום בעכו"ם לא בגר תושב, אפילו העכו"ם צוו חכמים לבקר חוליהם, ולקבור מתיהם עם מתי ישראל, ולפרנס ענייהם בכלל עניי ישראל, מפני דרכי שלום, הרי נאמר טוב ה' לכל ורחמיו על כל מעשיו, ונאמר דרכיה דרכי נועם וכל נתיבותיה שלום.

היקף המצוה

השגות הרמב"ן לספר המצוות שורש יד

ויש לי עוד ספק וקושיא והוא ממה שאמרו (סנה' נו א) שבע מצות נצטוו בני נח והנה מנו עניין העריות כולן מצוה אחת והדינים כולם מצוה אחת וכן ענין עבודה זרה כלו מצוה אחת. והם שוים בה לישראל שהם חייבים בכל מה שבית דין של ישראל ממיתין עליה. והנראה בזה לומר שהוזהרו בני נח במצות שלהם בכללות לא בפרטים כלומר שנאמר להם בעריות על דרך משל כמו איש איש אל כל שאר בשרו לא תקרבו אל האם ואל האחות מן האם ואשת החבר וימנה אותם מפני זה מצוה אחת, אבל בישראל שריבה בהן לאוין ומניעות מאחר שהזהיר על כל אחד בלאו נפרד ימנו מצות רבות... .

רמב"ן בראשית פרק לד

ורבים ישאלו, ואיך עשו בני יעקב הצדיקים המעשה הזה לשפוך דם נקי. והרב השיב בספר שופטים (רמב"ם הלכות מלכים פ"ט ה"ד) ואמר שבני נח מצווים על הדינים, והוא להושיב דיינין בכל פלך ופלך לדון בשש מצות שלהן, ובן נח שעבר על אחת מהן הוא נהרג בסייף, ראה אחד שעבר על אחת מהן ולא דנוהו להרגו הרי זה הרואה יורג בסייף. ומפני זה נתחייבו כל בעלי שכם הריגה שהרי שכם גזל, והם ראו וידעו ולא דנוהו:

ואין דברים הללו נכונים בעיני, שאם כן היה יעקב אבינו חייב להיות קודם וזוכה במיתתם, ואם פחד מהם למה כעס על בניו וארר אפם אחר כמה זמנים, וענש אותם וחלקם והפיצם, והלא הם זכו ועשו מצוה ובטחו באלהים והצילים: ועל דעתי הדינין שמנו לבני נח בשבע מצות שלהם אינם להושיב דיינין בכל פלך ופלך בלבד, אבל צוה אותם בדיני גנבה ואונאה ועושיק ושכר שכיר ודיני השומרים ואונס ומפתה ואבות נזיקין וחובל בחבירו ודיני מלוה ולוה ודיני מקח וממכר וכיוצא בהן, כענין הדינין שנצטוו ישראל, ונהרג עליהן אם גנב ועשק או אנס ופתה בתו של חבירו או שהדליק גדישו וחבל בו וכיוצא בהן. ומכלל המצוה הזאת שיושיבו דיינין גם בכל עיר ועיר כישראל, ואם לא עשו כן אינן נהרגין, שזו מצוה עשה בהם, ולא אמרו (סנהדרין נז א) אלא אזהרה שלהן זו היא מיתתן, ולא תיקרא אזהרה אלא המניעה בלאו, וכן דרך הגמרא בסנהדרין (נט ב):

ובירושלמי אמרו בדינין של נח, הטה דינו נהרג, לקח שחד נהרג. בדיני ישראל, כל דין שאתה יודע שאתה שלם ממנו אי אתה רשאי לברוח ממנו, וכל שאתה יודע שאי אתה שלם ממנו אתה רשאי לברוח ממנו, אבל בדיניהם אף על פי שאתה יודע שאתה שלם ממנו אתה רשאי לברוח ממנו. נראה מכאן שרשאי הגוי לאמר לבעלי הדין איני נזקק לכם, כי תוספת היא בישראל לא תגורו מפני איש (דברים א יז), אל תכניס דבריך מפני איש (סנהדרין ו ב), וכל שכן שלא יורג כשלא יעשה עצמו קצין שוטר ומושל לשפוט את אדוניו:

ומה יבקש בהן הרב חיוב, וכי אנשי שכם וכל שבעה עממין לא עובדי עבודה זרה ומגלה עריות ועושים כל תועבות השם היו, והכתוב צווח עליהן בכמה מקומות (דברים יב ב) על ההרים הרמים ועל הגבעות ותחת כל עץ רענן וגו', לא תלמד לעשות וכו' (שם יח ט), ובגלוי עריות כי את כל התועבות האל עשו וכו' (ויקרא יח כז), אלא שאין הדבר מסור ליעקב ובניו לעשות בהם הדין:

ספר החינוך מצוה תטז

ונוהגת בכל מקום ובכל זמן, בזכרים ונקבות. גם כל בני העולם מחוייבין בה, לפי שהיא ענף למצות גזל שהיא אחת מן השבע מצוות שנצטוו עליהם כל בני העולם. ואל תטעה בני בזה החשבון של שבע מצוות בני נח הידוע והמוזכר בתלמוד [סנהדרין נ"ו ע"ב], כי באמת שאותן שבע הן ענין כללות, אבל יש בהן פרטים הרבה. כמו שאתה מוצא שאיסור העריות נחשב להם דרך כלל למצוה אחת, ויש בה פרטים כגון איסור אם ואיסור אחות מן האם ואיסור אשת איש ואשת אב וזכר בהמה [שם נ"ח ע"ב]. וכן ענין עבודה זרה כולו נחשב להם מצוה אחת, ויש בה כמה וכמה פרטים, שהרי הם שוים בה לישראל לענין שחייבין בכל מה שבית דין של ישראל ממיתים עליה [שם נ"ו ע"ב]. וכמו כן נאמר, אחר שהוזהרו בענין הגזל, שהוזהרו גם כן בכל הרחקותיו. ואין כוונתי לומר שיהיו כמונו מוזהרין על זה בלאו, שהם לא נזהרו בפרטי הלאוין כמו ישראל, אבל נזהרו דרך כלל באותן שבעה, כאילו תאמר על דרך משל שהזהירם הכתוב איש איש אל כל שאר בשרו לא תקרבו אל האם והאחות וכל השאר, וכמו כן בעבודה זרה גם כן דרך כלל, וכן בגזל כאילו נאמר להם אל תגזלו אבל תתרחקו ממנו בתכלית, ובכלל ההרחקה שלא לחמוד. אבל בישראל אין הענין כן, שרצה המקום לזכותם והרבה להן מצוות יותר מהן, וגם באותן שנצטוונו אנחנו [והם, זכינו אנחנו] להיות ציווינו עליהן במצוות עשה ולאויין נפרדים. וכל זה זכות וטובה לנפשנו, שכל העושה מצוה אחת קונה לו פרקליט אחד.

שו"ת יד חנוך סימן סב

חקירה ד' - אם חייב בן נח במצות שכליות שהדעת מחייב לנהוג כן, דנהי דאמרינן שבע מצות נצטוו היינו שעל אלה נצטוו ואזהרת זהו מיתתן, אבל עכ"פ חוב מוטל עליהם על כל דבר יקר שהשכל האנושי מחייב עליהן, או דלמא לא מצינו שיתחייבו רק בשבע מצות דידהו, ומה שבא במפורש בש"ס שנזהרו, אבל לא זולת זה:

(א) תשובה. כבר כתב רבינו ניסים גאון ז"ל (בהקדמתו לספר המפתח), וזה לשונו, המצות שהם תלויים בסברא ובאובנתא דלבא הרי הכל מתחייבין בהן מן היום אשר ברא אלקים אדם על הארץ ועל זרעו אחריו לדור דורים כל אשר נברא בצלם האדם, עכ"ל. הנה מתבאר דעת הגאון ז"ל שכן נח חייב בכל המצות השכליות, שאף שאינן בכלל המצות שמנו חכמים בפרק ארבע מיתות. וכן כתב רבינו הרוקח ז"ל (סימן שס"ו) בני נח חייבין על הצדקה ועל הלוייה ועל לקט שכחה ופיאה, והעונש יד עני לא החזיקו, ועל הידור זקן, ועל עשיית מעקה, עכ"ל. וכן כתב רבינו הרשב"ם ז"ל פרשת תולדות (בראשית כ"ו ה'), שחימוד והכנסת אורחים וכיוצא היו נוהגין קודם מתן תורה מפני שהם שכליים, עכ"ל. וכן כתב החזקוני פרשת נח פסוק ויגוע כל בשר (שם ז' כ"א), וא"ת איך נענשו מאחר שלא נצטוו על המצות, ויש לומר שיש כמה מצוות שחייבים לשמורן מכח סברת הדעת אע"פ שלא נצטוו, עכ"ל. הנך רואה דעת הקדמונים ז"ל שהדברים שהדעת מכרעת עליהם והם שכליות גם בני נח מצווין עליהם אפילו שאינן בכלל מצות בני נח. והנה לכאורה צריך עיון איה ואיפה מקור הדבר הזה מן הש"ס, כי בטח לא מלבם הוציאו מילים לחדש דבר שאין לו שורש בתלמוד, ואמרתי אלכה לתור מאין הוציאו את הדבר הזה: . . .

שו"ת הרמ"א סימן י

...ברור... כשמש בצהרים כי רבי יוחנן הלומד דינין מויצו סובר שכן נח אינו מצווה רק לשמור המנהג המדיני ולדון בין איש ובין אחיו ובין גרו משפט יושר, אבל אינו בדרך דיני ישראל שמסרם לנו משה מסיני, רק הוא חק נימוסי. ולכן לומד דינים מפסוק ויצו ולומד הג"ש מדכתיב כי ידעתיו וגו', שעדיין לא ניתנה התורה ולא היה לאברהם דינין אלו שניתנו לנו בסיני. ואע"ג דדרשינן . . . עקב אשר שמע אברהם בקולי מלמד ששמר אברהם אפילו עירוב תבשילין . . . אם כן שמע מינה שהיה נוהג כפי התורה והמצוה אפילו מצוה מדרבנן. מכל מקום נוכל לומר אם הוא שמר אנשי ביתו לא שמרו רק החק הנימוסי הנמסר להם, דהיינו ז' מצות בני נח. דמי לנו גדול מאדוננו אבינו יעקב ע"ה אשר נשא שתי אחיות. אלא ע"כ צריכין אנו להודות ולומר כי הכתוב שאמר למען אשר יצוה וגו' לא קאי רק אאותן שבע מצות של בני נח. ולכן סובר ר"י דלמידן דיני בני נח מויצו, כי דיני בני ישראל לחוד ודיני בני נח לחוד. ורבי יצחק רוח אחרת עמו, ולומד דינין מאלהים בג"ש דונקרב בעל הבית וגו', כלומר וסובר שדיני בני נח הן אותן דינים שנצטוו ישראל בסיני ולכן לומד אותן מקרא הנאמר בסיני והכל אחד. כן נראה לפרש סוגיא זו...

והנה נדקדק ונאמר שמוכח הוא מזה שהלכתא היא כרבי יצחק, שעל כל דיני ישראל בכלל ובפרט נפקדו. דאם לא כן אלא שהיה להם מקצת דינים, למה ליה לרבא בתחילת סברתו שלא ידע א"כ בדינין מיבעיא ליה, לדחוק ולומר לא נצרכה אלא לדיני קנסות, הלא גם כן בדיני משפט נמי יש מהן שלא נצטוו. והיה לו לומר בקצרה, לא נצרכה אלא לשאר דינין... שלא נפקדו מתחילה. אלא ע"כ צריכין אנו לומר שהלכתא היא כר' יצחק, שעל כל הדינין ביחד נפקדו כדרך שניתנו לישראל בסיני...

והואיל וביררנו והוכחנו שדינין כותי בדיני ישראל ונידון כותי עם ישראל כשני נימולים, נבוא ונקפץ אל המקום אשר דברינו הולכים לשם ונדבר על המעשה אשר נעשה בעולם. הנה הוא איש בארץ לועז אשר נודע שמו במרחקים. דלה דלה מים עמוקים, מימיו מתוקים, גוזר ומקים, יברכהו שוכן שחקים. הוא האילן הגדול אשר פריו למאכל ועלהו לתרופה, אמרתו צרופה, הוא ה"ה הגאון מהר"ר מאיר מפאדוואה. והנה שם מגמותיו רעיוניו ומחשבותיו והשתתף עם אחד מאנשי ארצו ומגדוליה דהיינו יענטילומר... והוא אחד מן מדפיסי הספרים + הוא המדפיס הידוע אלואיזי בראגאדין מוויניציה, ראה תולדות הדפוס באיטליה לח"ד פרידנברג ע' /ששים ותשע+. והסכימו יחדיו להדפיס החיבור הגדול משנה תורה, אשר חבר הרב הכולל האמתי רבינו משה בן הרב המובהק הדיין רבינו מיימון. וכאשר חשב כן החלו

לעשות בעז"ה עד שלע"ע +שלעת עתה+ נגמר הדבר. והגיה אותו בשכלו הזך עד אשר לא נשאר בתוך הבר תבן, וסלק המסלה עד לא נשאר בה אבן... והנה קם אחד גם כן יענטילומר מעשירי הארץ נגדו +הוא המדפיס המפורסם מארקו אנטוניו יושטיניאן מוויניציה+ ואמר אעשה גם אנכי לביתי ואדפיס אנכי גם אני, וכן עשה. והעיקר הוא מאתו שעושה דבר זה על מה שלא נשתתף עמו הגאון הנ"ל, ועושה דבר זה להכעיס ולכלות ממון הגאון הנ"ל ח"ו. כי ידוע אם לא ימכור הגאון ספריו שיכבד עליו המשא מנשוא. והנני לדון בדיני ישראל, באם היו שני אנשים ישראלים על פי תורתנו הקדושה, ונוכיח שזכה הגאון הנ"ל בדינו. ונפרד מזה ונהיה לארבעה ראשים, ועל אלו הארבעה יסודות נרכיב הדבר ועניינו. ואומר, שדין הוא עם הגאון שהוא ימכור ספריו ראשונה. והואיל ובעונותינו שרבו אין ידנו תקיפה לעשות כפי תורתנו, מ"מ לא נניח את שלנו ולומר שכל ישראל ומי שבשם ישראל יכונה לא יקנה שום ספר מיימוני החדשים רק מאותן היוצאים מתחת יד הגאון הנ"ל או באי כחו, והוא מארבעה טעמים. . . .

נאם הקטן הרוצה להתאבק בעפר של ת"ח ולשתות בצמא את דבריהם, ולא דבר עד כה אלא כדי להתלמד להרגיל עצמו בתוך מדותיהם, להיות כעבד אחד מן הקטנים שבהם. אלה הדברים אשר דבר משה בן לא"א ישראל שלי"ט המכונה משה איסרלש מקראקא.

ישראל בז' מצות

עיין קונטרסי שעורים בבא מציעא יב, ד

מנחת חינוך מצוה ב, כה

והנה אי סומא חייב בפ"ו וכן במילה עיין באו"ח סי' י"ב ב"י ומג"א ורה"פ פוסקים דלא כר"י אלא סומא חייב בכל המצות ולהפוסקים כר"י דסומא פטור הי"נ פטור ממצות אלו ועתו"ס ר"ה ל"ג ד"ה הא דעתם דפטור מה"ת אבל מדרבנן מחויב כדי דלא להוי כעכו"ם וכ"כ תוס' ב"ק דפ"ג ובמגלה ע"ש ובקדושין דל"א נראה מדבריהם דפטורים אף מדרבנן אך דה"ת עניים במק"א ועשירים במק"א דכ"כ כ"פ בר"ה וב"ק. ועי' שו"ת נוב"י מה"ת חאו"ח קי"ב דעתו דלמאן דסובר סומא פטור מן המצות אף מל"ת פטור דדריש אלה החוקים וכו' עי' בב"ק דף הנ"ל והשיג על הפמ"ג בפתיחתו לאו"ח ח"ג אות כ"ט דדעתו דסומא פטור לר"י דוקא ממצות עשה אבל חייב בכל הלאוין יע"ש ומצאתי בס' המכריע לר"י הזקן סי' ע"ח דעתו גם כן שפטור מל"ת ושם יש הג"ה מ'א' קדוש השיג עליו וסובר דבל"ת חייב ע"ש וזה ימים כבירים ביארתי דאף אם נאמר דפטור מכל המצות אף מלאוין מ"מ אותן מצות שבי"נ מוזהרין עליהם גם הוא חייב דאין סברא שיהי' גרע מב"נ נהי דלא נתקדש בהר סיני אבל לא נפיק מקדושת בי"נ ובבי"נ פשיטא חייב הסומא גם כן דליכא גבי' קרא לפטור ואכ"מ להאריך ובעז"ה פרטי הדברים יבוארו בקונטרס מיוחד אך כאן בכל מצוה אני מרמז בקיצור

קטנים בז' מצות

שו"ת חתם סופר חלק ב (יורה דעה) סימן קפד

וכבר עוררני חכם א' לפמ"ש הרא"ש בתשו' דבן י"ג לגדלות הוא ככל השיעורין הלכה למשה מסיני ולפמ"ש הרמב"ם פ"ט ממלכים הל' יו"ד /י' לא נאמרו השיעורין לב"נ א"כ ממילא אין דין גדלות וקטנות לב"נ =לבן נח= ותקשי אהרמב"ם שכתב שם סימני' הלכה ה' ולעולם אין עונשין מהם לא קטן ולא חרש ולא שוטה וכו' ע"ש והשבתי לו דודאי הא דבעינן שנים וסימנים הוא שיעורא הל"מ =הלכה למשה מסיני= אפי' יהי' משכיל ובן דעת לא יתחייב עד שהגיע לשיעורא דמרע"ה =דמשה רבינו עליו השלום= בשנים ובסימנים וזה לא ניתן לב"נ אבל עכ"פ קטן שאינו בר דעת אשר פיתויו ורצונו אונס וכחש"ו =וכחרש שוטה וקטן= גם ב"נ פטור ופשוט לפענ"ד.

חלקת יואב או"ח סי' א

...ולכאורה עלח בדעתי לחלק בין איסור שנוהג בבן נח כמו קטן הבא על הבהמה דבזה שפיר קאמר הש"ס דיש איסור גם לקטן לפמש"כ החת"ם יו"ד סקפ"ד דב"נ במצות דידהו גם קטן דינו כגדול יען דקטנוח וגדלות הוא בכלל שיעורין ואין שיעורין לב"נ. וא"כ גם בישראל בעבירות שבי"נ מוזהרין שפיר הדבר אסור לו כמבואר ברש"י סנהדרין נ"ט דישראל במתן תורה להתקדש יצאו ולא להקל:

...אבל באמת כ"ז אינו כלום. חדא דמבואר ברמ"א או"ח סו"ס שמ"ג דאף קטן שהכה אביו א"צ תשובה לכשיגדיל אף דאיסור זה שייך גם בב"נ. ודברי הגהות אשרי ס"פ החובל סי' ט' על רב אשי דהגוזל לא קיי"ל כן. וכ"כ בשו"ת רעק"א סוף סי' קמ"ז. ועוד דגוף דברי החת"ם ביו"ד הנ"ל לא נהירא כלל דודאי גם בב"נ כ"ז שהוא קטן לא נקרא בר דעת כדמוכח פשטות הש"ס בנזיר גבי כותים אין להם נזירות עיי"ש. ובמאירי שם וכן מוכח להדיא מכתובות (דף י"א) דקאמר אם הגדילו יכולין למחות והיינו הגדיל בשערות. הרי דמקודם לא הי' בר דעת דהרי לגירות צריכין רק דעת ב"נ לא דעת ישראל כי אם הוא ישראל שוב א"צ דעתו שיקיים המצות רק דצריך דעת הבי"נ שירצה להתגייר. ואם נאמר כחתם סופר הרי לגבי ב"נ גם בקטנות יש לו דעת ואם כן עדיין הסוגיות סותרת זו את זו.*

*השמטה: שוב ראיתי בש"ס נידה מ"ד, ע"א דאמרינן שם לחד תירוצא דבת נח יכולה להוליד לשבע שנים ובנים הרי הן כסימנים אפילו קודם הזמן במבואר ביבמות דף י"ב הרי דב"נ נעשה גדול קודם הזמן וכהחתי"ס, אך זה ע"כ צריך לומר דלאחר שנתגייר ישתנה טבעו להיות כישראל, דאל"כ איך אמרינן בר"פ בן סורר קטן אין צריך לחזור עליו אם יש לו גואלים, וכן מוכח מפליטה עיין שבת פ"ו ע"ב.

מנחת חינוך מצוה קצ, ה

(ה) אבל חילוק יש ט' נראה לפי עניות דעתי בעזרת השם ייתברך ברור דעוד יש חילוק גדול בענין העריות בין ישראל לב"נ דהנה מבואר בתשובת הרא"ש הובא בת"ח פ"ה דאבות בהא דבן י"ג נעשה בר מצוה ותינוקת בת י"ב ובת ג' לביאה וכן תשע וכל המבוארין במשנה דנדה פ' יוצא דופן הוא בכלל השיעורין שהם הל"מ וכ"מ בפ' י"ד גבי עובדא דר"ע וא"כ כמו שמבואר בר"מ ה' מלכים דעל אמ"ה חייב ב"נ בכ"ש וכן גזל דהשיעורין לישראל נאמרו ולא לב"נ א"כ כאן נמי אם קטן ב"נ בא על אמו או על שאר עריות והי' פחות מבן ט' או שהיא פחותה מבת ג' מ"מ נהרגין אם א' מהם גדול ול"ד גדול בן י"ג דגם זה הל"מ ול"ש בב"נ רק אם הוא בר דעת והא דמבואר בר"מ דקטן שעבר על א' מן המצות שלו שאינו נהרג אין כוונתו קטן קודם יג"ש והבאת שערות רק אם הוא קטן לפי אומדן דעתו שאין לו דעת ע"כ אין עונשין ולפ"ז אפי' קטן פחות מבן ט' ובא על הגדולי' אם הקטן אין בו דעת מ"מ היא נהרגת לא כמו ישראל דפתות מבן ט' אין ביאתו ביאה כלל ואם הוא בר דעת נהרג ג"כ וכן אם ב"נ בא על אחותו אפי' פחות מבת ג' או על אשת חבירו מ"מ נהרג דלגבי ב"נ אין נ"מ לפחות מבן ט' ופחות מ"ג ופחותה מבת ג' שכל הדינים הללו הם בכלל השיעורין ואין ענין לב"נ. ובזה ניחא לי מאוד ד' הר"מ שכי' בה' מלכים דב"נ נהרג על הזכר אפי' קטן וכי הכ"מ דנראה מדבריו דאפי' על פתות מבן ט' וחלוק הוא מישראל בזה והנית בצ"ע מאין יצא לו להר"מ ד"ז. ולדידי הדבר פשוט דכל השיעורין הללו אינם לב"נ. אך מכל מקום צ"ע אמאי לא כי הר"מ דין זה גבי עריות לפני זה דאפי' פחות מב"ט ופחותה מבת ג'. מ"מ נלע"ד דהדין אמת וכן לכל הקנינים לב"נ אם הוא בר דעת אף שלא הביא ב' שערות ולא הגיע לכלל י"ג מקחו מקח וממכרו ממכר וכבר עוררתי בגליון הר"מ שלי ה' מלכים. מ"מ דע דאשת תבירו לא משכתת לה בפחותה מבת ג' שנים דהא אין לה דעת כלל להקנות עצמה ובודאי שאין לאביה רשות בה דוקא בישראל גילת' תורה דאבי' יש לו רשות בה אבל לא לב"נ והיא עצמה בשנים כאילו בודאי אין לה דעת כ"ז נ"ל ברור. אך סוגיא א' בנזיר דס"א ע"ש ודס"ב ע"ש דמרב' הש"ס מופלא סמוך לאיש דעכו"ס וצריך ריבוי ע"ז ולפמ"ש אם יש בו דעת אם כן ממילא הוא כגדול לכל דבריו וכן ממעט שם הגמרא כותי גדול אם א"י להפלות ע"ש וצ"ע שם בסוגיא. אחר שעוררתי על כל הנ"ל בא לידי ס' חתם סופר חיו"ד להגאבד"ק פרעשבורג וראיתי שהביא בהלכות בכור בשם אחד מהגדולים דאין דין קטן לב"נ לענין הקנינים והביא קושיא זו מש"ס דנזיר ותיירץ סוגית הש"ס שם והנאני א"כ דברי בעזה"י גם לענין עריות מיוסדים על אדני פז ואמת וברור בעזה"י:

שואל ומשיב מהדורא ב' סי' י"ד

עוד נראה לי דבר חדש בישוב המקרא ער כי יגדל שלה בני דהנה נסתפקתי בב"נ שאזהרתן זו מיתתן אם הדין שוה בהם כמו בישראל דלא נענשין עד בן י"ג שנים ולפע"ד נראה דבב"נ אף בקטן נענש וחילי דילי דהרי הרמב"ם בפ"ט ממלכים הלכה יו"ד כתב דלא נתנו שיעורין לב"נ אלא לישראל לבד ולפ"ז הא הרא"ש כתב בתשובה ריש כלל ט"ז דגם השיעור דאיש הוא מבן י"ג שנים הוא ג"כ הל"מ כדאמרו שיעורין וחציצין הל"מ וה"ה זה השיעור הוא מהל"מ ולפ"ז כיון דלא נתנה שיעורין לב"נ א"כ ממילא י"ל דגם בפחות מ"ג שנים הוא חייב כל שהגיע לכלל דעת וכשיעור הפעוטות וראיה נראה לפע"ד דגוף הקרא דנצטוו ב"נ הוא נצמא מויצו על האדם לאמר ואז לא הי' בכלל איש ועוד ראיה מהא דכתב הרמב"ם בהלכה י"ד שם דלכן נענשו אנשי שכם ונתחיינו הריגה משום ששכם גזל והם ידעו ולא דנוה ולפ"ז הרי גם הקטנים הרגו שם וקשה למה נהרגו הקטנים וע"כ דבב"נ לא שייך השיעור וגם הקטנים נתחייבו ולכאורה רציתי ליישב בזה קושית המזרחי והיפ"ת בפ' חיי שרה דלמה נענשו ער ואונן והא בדיני שמים לא נתחייב האדם עד שיהיה בן עשרים ועיין בשו"ת אא"ז הח"ץ סי' מ"ט ולפמ"ש יש לומר דע"כ לא נאמר השיעור דבן עשרים רק בישראל דזה גם כן השיעור ששיעורו בהל"מ ואסמכ"י אקרא בירושלמי אבל בב"נ לא שייך השיעור הנ"ל אמנם באמת הדרנא בי דאף דנימא דלא נאמרו שיעורין לב"נ היינו באותן שבע מצות דב"נ אבל שם דנענשו בשביל השחתת זרע דלא שייך בב"נ דלא הות מכלל השבע מצות

יהרג ואל יעבור

רמב"ם הלכות מלכים פרק י'

הלכה ב

בן נח שאנסו אנס לעבור על אחת ממצותיו, מותר לו לעבור, אפילו נאנס לעבוד ע"ז עובד, לפי שאינן מצווין על קדוש השם, ולעולם אין עונשין מהן לא קטן ולא חרש ולא שוטה לפי שאינן בני מצות.

פרשת דרכים דרך אתרים דרוש שני (יהודה רוזאניס 1657-1727)

ודע דמשמע לי דהא דאמרינן דבן נח אינו מצווה על קדושת ה' היינו דוקא בע"ז וג"ע. אבל בש"ד יהרג ואל יחרוג, וטעמא דמילתא משום דבע"ז וג"ע מה שישראל מזהרין הוא משום דגלי בהו קרא, בע"ז כתיב ואהבת את ה' אלהיך בכל לבבך ובכל נפשך ודרשינן אפי' הוא נוטל את נפשך, וג"ע דכתיב כי כאשר יקום איש על רעהו ורצחו נפש כן הדבר

הזה מקיש רוצח לנערה המאורסה מה רוצח יהרג ואל יעבור אף נערם המאורסה וכו'. הרי דאצטריך קרא לתרוייהו ללמדנו דישאל מוזהרים באלו לקדש את ה' ואם כן איכא למימר דבבן נח דלא גלי קרא בהו איכא למימר דלא הוזהרו על קדוש ה', אבל ש"ד ללאו מקרא נפקא אלא מסברא דמאי חזית דדמא דידך סומק טפי אימא דדמא דחברך סומק טפי בסברא זו מהיכא תיתי דיש חילוק בין ישראל לבן נח. ויש סעד לחילוק זה ממ"ש הרא"ם פ' וישלח על מ"ש רש"י ויצר לו שמא יהרוג את אחרים וז"ל, וא"ת והלא עשו גברא אלמא הוה ושמא הביאם בע"כ, ותירץ דאפילו הכי לא הים להם לשמוע לו שהרי נמנו וגמרו דבע"ז וג"ע וש"ד יהרג ואל יעבור, ודברי הרב תמוהים שהרי בן נח אינו מצווה על קדושת ה' ואפי' בע"ז יעבור ואל יהרג. ולפי מה שכתבנו נחא דש"ד שאני משום דסברא הוא דמאי חזית כו' ואפי' בבן נח יהרג ואל יהרוג. הן אמת דמהר"ש יפה ז"ל בסדר לך לך פ' מ"ד ס"ה ה' ד"ה שהיה כתב ז"ל, דאע"ג דמסברא נפקא מאי חזית כו' וכיון דבני נח לא נצטוו למסור עצמם על ע"ז וג"ע כי לישראל נתחדש זה מקראי מסתמא גם על ש"ד לא נצטוו למסור נפשם, ע"כ. ומ"מ הסברא שכתבנו נראה בעיני ומה גם שיש לו סימנים בדברי הרא"ם כנזכר:

ודע דנחלקו רבוותא במי שמעבירין אותו על דבר שאינו חייב למסור עצמו עליו כגון שאר עבירות חוץ מע"ז וג"ע וש"ד ובצנעא דלכ"ע יעבור ואל יהרג אם רוצה להחמיר על עצמו ליהרג ולא יעבור אם הוא רשאי, ודעת הרמב"ם ז"ל לכל מי שנאמר בו יעבור ואל יהרג ונהרג ולא עבר הרי זה מתחייב בנפשו, וי"א דרשאי להחמיר על עצמו. וראיתי למהרי"ט בדרשותיו ס"פ תולדות שכתב ז"ל, ואע"פ שכתב הרב הנ"י שאם היה אדם גדול רשאי למסור עצמו אפילו על מצוה קלה כדי שילמדו העם ליראה את ה', זה הוא בישראל שמצווים על קדוש ה' ברבים שילמדו ממנו לקדש שמו בפרהסיא אבל בבני נח שאינם מצווין לגמרי מה בצע לחבול בעצמו, ע"כ. והנה נלמד מדבריו דאפי' החולקים על הרמב"ם וס"ל דהרשות בידו למסור עצמו על קדושת ה' מכל מקום בבני נח ס"ל דאינן רשאים לחבול בעצמם מהטעם שכתב

ולא עוד אלא שמדברי מהר"ש יפה ז"ל הללו נראה לס"ל דבן נח רשאי למסור עצמו אף כפי סברת הפוסקים שהמוסר עצמו כשאינו חייב ליהרג דמתחייב בנפשו, שהרי כתב הרב ולפי מ"ש התוס' גבי אלו נגדוהו דלא הוה ע"ז אלא אנדרוטי של מלכים נחא טפי דאשמועינן דאע"ג דאי בעי לא מסר נפשיה הרשות בידו מ"מ המוסר עצמו לא מיקרי חובל בעצמו שלא כדעת קצת הפוסקים שמוסר עצמו כשאינו חייב ליהרג ואל יעבור מתחייב בנפשו דמאבד עצמו לדעת, עכ"ד. ומדלא כתב בתירוץ ראשון דאוקמיה בע"ז ממש ובני נח דרשאי שהוא שלא כדעת קצת הפוסקים שהמוסר עצמו במקום שאינו חייב דמתחייב בנפשו, וכמו בכתב בתירוץ השני נראה קצת דלפי התירוץ הראשון דאוקמוהו בבן נח אף למאן דאמר שהמוסר עצמו כשאינו חייב דמתחייב בנפשו, זהו דוקא בישראל אבל בבן נח אף שאינו מצווה על קדושת ה' רשאי למסור נפשו על קדושת ה', וזהו הפך סברת מהרי"ט מן הקצה אל הקצה. ומיהו אפשר לדחוק ולומר דמ"ש מהר"ש יפה ז"ל שלא כדעת הפוסקים וכו' קאי לשני התירוצים. דגם כפי תירוץ ראשון דאוקמוהו בבני נח הוא שלא כדעת קצת מהפוסקים שהמוסר עצמו כשאינו חייב מתחייב בנפשו. אך לדעת הרמב"ם פשיטא דגם בן נח המוסר עצמו על קדושת ה' הוי מתחייב בנפשו. ומ"מ פליג מהר"ש יפה עם מהרי"ט במה שרצה לחלק בין בן נח לישראל, ולדעת מהר"ש יפה אין חילוק ביניהם וכמחלוקת בישראל אם רשאי למסור עצמו במקום שאינו חייב הכי נמי מחלוקת בבן נח אם רשאי למסור עצמו מאחר שאינו מצווה על קדושת ה', וכדכתיבנא:

שו"ת יד חנוך סימן סא

(ט) ולכאורה זהו שאמרו אינהו וכל אביזרייהו גבי שבע מצות בני נח אינו כפי מסקנת הסוגיא דפרק בן סורר (סנהדרין דף ע"ד ע"ב), דאיבעיא לן אי בן נח מצוה על קדושת השם או אינו מצוה על קדושת השם, אמר אביי ת"ש שבע מצות נצטוו בני נח ואם איתא תמני הוויין, א"ל רבא אינהו וכל אביזרייהו, מאי הוו עלה, אמר רב אדא וכו', עתוס' שם (בד"ה בן נח). ומשמע דלפי מה שאנן קי"ל שאין בן נח מצוה על קדושת ה', כמו שפסק הרמב"ם ז"ל (פרק י' מהל' מלכים הלכה ב'), א"כ לא קי"ל כרבא דאמר אינהו וכל אביזרייהו, דהרי חזינן דפטירי מקדושת השם אף שהוא אביזרא דע"ז:

אך יש לומר דאין המכוון במסקנת הש"ס דלא קי"ל אינהו וכל אביזרייהו אלא הכוונה עפ"מ"ש הנמוקי יוסף פרק בן סורר (שם), וזה לשונו, וא"ת גבי קוקי ודמונקי הרי אביזרא דע"ז הוא ואסור, ונראה דלא מיקרי אביזרא דע"ז אלא בלאווין המיוחדין בהם, אבל קוקי ודמונקי דיהבי להו ליכא איסורא אלא משום לפני עור וגו', והאי לאו בעבודה זרה לחוד איירי אלא כולל כל המצות ולא מקרי אביזרא דע"ז, עכ"ד. והנה סברא זו יש לומר גם בענין קדושת השם שהוא כולל גם שאר מצות ולא בע"ז לחוד, שהרי [היכא] כשמתכוונים להעביר על הדת מחויב למסור נפשו על כל המצות, לפיכך לא הוי אביזרא דע"ז, ואין בן נח מצוה עליה:

שוב עיינתי קצת וראיתי להרדב"ז ז"ל שכתב דהא דפסק הרמב"ם שאין בן נח מצוה על קידוש השם, אין הטעם משום דלא חיישינן לאביזרא דשבע מצות, אלא הטעם משום דבקדושת השם איכא מקרא מפורש דכתיב ונתקדשתי בתוך בני ישראל (ויקרא כ"ב ל"ב), ואמרינן בירושלמי (פרק ד' דשביעית הלכה ב') בני ישראל מחוייבין בקדושת השם ולא הגויים, ולפי זה בשאר המצות שפיר אמרינן אינהו וכל אביזרייהו:

ותביט עיני בשורי הלום להגאון שו"ת מאיר נתיבים (סימן פ"ב) שכתב, ז"ל, האי דמיבעי לן אם בן נח מצוה על קדושת השם לאו אקרא דונתקדשתי קאתינן עלה, דכיון דמצות ונתקדשתי במתן תורה נאמרה מהיכי תיתי לומר שנאמרה גם לבני נח, אלא הכי קאמבעי לן כיון דגבי דידיהו לא נאמר וחי בהם, יתכן דאינו מצוה ליהרג ולא לעבור, והא דנקט לשון קדושת ה' שיגרא דלישנא היא דכל הנהרג שלא לעבור על המצוה שם שמים נתקדש על ידו, עכ"ל:

ואני תמה על הדרת קדושתו וגאווה כי רב הוא (חד מבני היכלא היושבים ראשונה במלכות בית מן קודש הקדשים ר"י בעש"ט ממעזבוש ז"ל ושותי מימיו הנאמנים), איך שישתמיט מניה דברי הירושלמי דשביעית שזכרנו, דמבואר דאי לאו דכתיב בני ישראל ולא העכו"ם גבי קדושת השם הייתי אומר שהגוים מוזהרים בקידוש השם. ומפני כי אני אומר בחפזי בלי עיון, על כן בלי נדר כשאפנה עוד אשנה פרק זה לעת מצוא]. עד כאן ההגה:

לפני עור לעכו"ם

תלמוד בבלי מסכת פסחים דף כב עמוד ב (וגם עבודה זרה ו עמוד ב)

והרי אבר מן החי, דכתיב לא תאכל הנפש עם הבשר, ותניא, רבי נתן אומר: מנין שלא יושיט אדם כוס יין לנזיר, ואבר מן החי לבני נח - תלמוד לומר ולפני עור לא תתן מכשל. הא לכלבים - שרי! - שאני אבר מן החי, דאיתקש לדם. דכתיב רק חזק לבלתי אכל הדם כי הדם הוא הנפש. ולחזקה, למאי הלכתא איתקש אבר מן החי לדם? - אמר לך: דם הוא דאיתקש לאבר מן החי, מה אבר מן החי - אסור, אף דם מן החי אסור. ואי זה - זה דם הקזה, שהנפש יוצאה בו.

מנחת חינוך מצוה רלב

(א) שלא להכשיל כו' אבל ניישר כו'. לכאורה איני מבין כונת הרהמ"ח שכת' בני ישראל הלא גם לעכו"ם הלאו דלפ"ע כמבואר אח"ז בדבריו וש"ס מפורש הוא בע"ז וכ"מ דלא יושיט אמ"ה לב"נ ולשון הר"מ פי"ב מה' רוצח כל המכשיל עור כו' לא כ' דוקא ישראל ולחלק ולומר דדוקא בענין דבר איסור אסור להכשיל לב"נ אבל לא לענין עצה מנלן ד"ז כיון דהקרא קאי גם על ב"נ אם כן אף עצה במילי דעלמא גם כן אסור ואפי' לב"נ ואף שמבואר בב"ב ופסקה הר"מ הלכות רוצח דאסור להשי' עצה טובה לנכרי מכל מקום דוקא להשיאו עצה טובה אסור אך לסלק עצמו מעצה אבל להשיאו עצה רעה גם לב"נ אסור וא"י מנ"ל להרב המחבר ד"ז וצריך עיון. ולכאורה צ"ע דברי המהרש"ל גבי גזל נכרי שכתב דהתורה לישראל נתנה ולא לב"נ עיין תשובת ח"צ סימן כ"ו הלא ראינו דהתורה אסרה ליתן מכשול אף לב"נ ועיין שם בתשובה שדחה דברי רש"ל בטעמים כאילו:

שו"ת חתם סופר חלק ו - ליקוטים סימן יד

נמצא דלית דין ולית דיין להתיר לתת שוחד לארמאי להטו' לו משפט ח"ו מלבד עולה דהנותן עצמו שרוצה לעשות עול עם שכנגדו ומזה לא עסקינן אך אנן עסקי' בהא דעבר על לפני עיור שמכשיל השופט הזה שמקבלו וגורם לו לעוות משפט צדק שחייב מיתה ע"ז ואפי' יתנהו לאחר כגון לאוהבו של השופט וכדומה שיתן לזה בחריקאו להטות לו משפט ג"כ עובר על לפני עיור ולא שייך כאן לפני דלפני דלא מפקדינן כמו התם פ"ק דע"ז דהתם הישראל מוכר לנכרי שאינו מקריב לע"ז רק שהנכרי מוכרו לאחר המקריבו והלוקח הוא המכשיל את הלוקח השני והישראל המוכר אינו משלחו למכור ואינו נותן מכשול אלא גורם שהראשון יתן מכשול להשני ואהא לא מפקדינן ומבואר בש"ע א"ע סוף סי' ה' דאפי' הי' השני שלוחו של ראשון כיון שאין שליחות לגוי אין שלוחו כמותו אלא שהמשלח נותן מכשול לשלוחו והדר ה"ל הישראל המוכר שאינו שלוחו רק כלפני דלפני אבל אם הישראל מצוה להגוי שיתן עבורו שוחד נמצא מגיע השוחד להשופט בחריקאו אע"ג דאין שליחות לגוי ולא לדבר עבירה מ"מ הוי רק חד לפני ואסור כיון שהישראל שולחו להשופט ליתן עבורו והחילוק מבואר וכל זה בדבר שהארמאי מצווה עליו מז' מצות אך מה שרק אסור לישראל ולא לנכרי ואמירה לנכרי שבות בזה עלה על דעת א' מהגאונים בתשו' חו"י דאמירה לאמירה מותר אבל לית הלכתא כוותי' ואין מקומו בכאן ועיי' בס' עצי ארזים סי' ה'.

אך לפעמים הישראל יודע בעצמו שהדין עמו ועוד לפעמים ורוב פעמים שכנגדו מודה וידוע ומבורר שחייב לו אלא שמחוסר גוביינא וקשה להוציא חובו מיד הלואה והשופט מתרשל ומתעצל ומרחם על הארמאי שהוא בעל דתו וסובר שעשה מצוה בזה שלא לנגוש הארמאי עבור ישראל אע"פ שהדין עמו בזה מותר ליתן שוחד להשופט לעשות משפט צדק ולא מיבעי' דאין הישראל עובר על לפני עיור אדרבה מצוה קעביד דלולי שוחד שלו הי' השופט מטה משפטו של ישראל והי' עובר על ז' מצות שלו ועכשיו ניצול מזה בשוחד כזה וכיוצא בו מיירי בש"ע ח"מ סי' קע"ו סעיף כ"ח ומכ"ש בש"ס גיטין כ"ח ע"ב בישראל היוצא ליהרג בדיניהם דודאי אין שום אופן שבעולם שיתחייב ישראל הריגה בדיניהם בלי עדים והתראה וב"ד של ישראל מומחים של כ"ג וא"כ כל הריגתם הוא שלא מדין תורה ומותר ליתן שוחד להציל נפשו

גנת ורדים כלל מ"ג

ויש נ"מ גם לדידן דאם יש אמ"ה ולגוי אחד אבר מן החי ונכרי אחר רוצ' לזבן אמ"ה זה מישראל ואם לא ימכרנו לו יקח אמ"ה מן הגוי בזה שרי כאן דלא הוה בתרי עברי דנהרא גם בלא עבירת הלאו הוא שהרי נכרי שני אינו מוזהר על לאו דלפני עור לא תתן מכשול אבל אם ישראל אחר רוצה ליתן לו אסור ויש לעיין בזה דכפי הנראה נכרי נמי מצווה על לפני עור רק על מעל דמעל אינו מצוה ועיין בי"ד ושם אבאר.

קובץ שעורים פסחים אות צה

צה) [דף כב ע"ב] שם בגמרא. מניין שלא יושיט אבמה"ח לבני נח, ת"ל לפני עור וגו'. והנה מהך קרא ילפינן נמי דאסור ליתן עצה שאינו הוגנת לו, וכתב במנחת חינוך, דגם האיסור הזה שייך בנכרי כמו במאכילו דבר איסור, והנה צריך להבין דמ"ש לאו דלפ"ע מכל הלאוין, שאינן נוהגין בנכרי, כמו לא תגנוב ולא תגזול, שאפי' למ"ד גזל עכו"ם אסור, ילפינן ליה מקראי אחרוני, וכן לא תרצח, וצ"ל דלענין להאכיל דבר האסור שקפידת התורה היתה שלא יעשה איסור ע"י ישראל וה"נ במושיט אבמה"ח לנכרי נעשה איסור ע"י המושיט, אבל במיעץ עצה שאינו הוגנת הוי כמו כל האיסורין שבין אדם לחבירו שאינן נוהגין בנכרי.

שולחן ערוך יורה דעה הלכות עבודת כוכבים סימן קנא

סעיף א

[א] <א> דברים שהם מיוחדים למין ממיני עבודת כוכבים שבאותו מקום, א <ב> אסור ב למכור לעובדי אותן עבודות כוכבים שבאותו מקום. [ב] <ג> ואם קונה הרבה ביחד, שניכר הדבר שהוא קונה אותם ג (א) לסחורה, מותר. ג] וכן אם אומר שצריך אותם לדברים אחרים, והישראל יודע שכדבריו כן הוא, מותר. ודברים שאינם מיוחדים לה, מוכרים אותם סתם. ואם פירש העובד כוכבים שהוא קונה אותם לעבודת כוכבים, אסור למכור לו ד] אלא אם כן פסלן מלהקריבו לעבודת כוכבים. הגה: ה] אסור למכור לעובד כוכבים מים, כשיודעים שרוצה לעשות מהם מים להטביל. (תא"ו נ"ז). היו מעורבים דברים המיוחדים עם דברים שאינם מיוחדים, כגון לבונה ד זכה בכלל לבונה שחורה, מוכר הכל סתם ואין חוששין שמא ילקט הזכה לבדה לעבודת כוכבים. וכן כל כיוצא בזה. הגה: ו] ודוקא לכהן ז] או לעובד כוכבים, שחזקתו שיקטיר הלבונה לעבודת כוכבים, אבל ה לסתם עובד כוכבים, שרי. ו ח] י"א הא דאסור למכור להם דברים השייכים לעבודתם, היינו דוקא אם אין להם אחרים כיוצא בו או שלא יוכלו לקנות במקום אחר, אבל אם (ב) יכולים לקנות במקום אחר, (ג) מותר למכור להם כל דבר. (מרדכי דפ"ק דע"ז). (ד) יש מחמירין. ז ונהגו להקל כסברא הראשונה, וכל בעל נפש יחמיר לעצמו. (ר"ן שם ובתוספות ואשיר"י והגמ"ר פ"ק דשבת לדעת הרב).

ש"ך יורה דעה סימן קנא ס"ק ו

ו י"א כו' - דס"ל דכי היכי דאמרינן בש"ס גבי נזיר דאסור להושיט לו כוס יין דהיינו דוקא בדקאי בתרי עברי דנהרא ה"ה הכא ויש מחמירין וסוברין דמ"מ איסור מדרבנן איכא אפילו לא הוי כמו תרי עברי דנהרא וכל זה לדעת הרב אבל לפעד"נ דלא פליגי דכ"ע מודים להמרדכי ותוס' בפ"ק דעבודת כוכבי' דעובד כוכבי' או מומר שרי והגמ"ר ותוס' והרא"ש בפ"ק דשבת והר"ן פ"ק דעבודת כוכבים מיירי בישראל שהוא חייב להפרישו מאיסור וכדכתב הרא"ש שם דלא גרע מישראל קטן אוכל נבילות שב"ד מצווים להפרישו כ"ש ישראל גדול משא"כ בעובד כוכבי' וישראל מומר שאינו חייב להפרישו תדע שהרי כתב הרב בד"מ דדעת התוס' רפ"ק דעבודת כוכבים כדעת המרדכי שם דשרי ול' הרא"ש רפ"ק דעבודת כוכבים הוא כלשון התוס' שם א"כ לפי דעת הרב יהיו דברי הרא"ש סותרים זה את זה וכן רבינו ירוחם נתיב י"ז ריש ח"ו כתב כדברי התוס' רפ"ק דעבודת כוכבים ובנתיב י"ב ח"ג כתב כדברי התוס' רפ"ק דשבת אלא ודאי כדפי':

ערוך השולחן יורה דעה סימן נה

סעיף נ

כבר נתבאר דאם נחתך או נשבר אפילו במקום שאין עושה אותה טרפה כגון מארכובה התחתונה ולמטה מ"מ אם לא נקשר האבר עצמו אסור כשאין עור ובשר חופין את רובו ובמקום שנהגו להחמיר כמבואר בסעי' ל"ו אף כשעור ובשר חופין את רובו אסורין האבר ואיסור זה הוא מדרבנן מפני שנראה כאבר מן החי שהרי פרוש הוא מכל הגוף וגם חז"ל סמכו זה מקרא דובשר בשדה טרפה לא תאכלו להביא האבר והבשר המדולדלין בבהמה ובחיה ובעוף ושחטן שהן אסורין [ע"ג ב] וצריך לחתוך גם מעט מהמותר כשחותך האבר האסור מפני שא"א לצמצם אבל למעלה ממש ממקום השבירה א"צ לחתוך [ש"ך סקי"ב] וכיון שזהו מדרבנן לכן כשיש ספק אזלינן לקולא [שם סקי"א] ואם מותר לתתו לבן נח יש בזה מחלוקת די"א דאסור מטעם אבר מן החי וי"א כיון דלישראל אין האיסור רק מדרבנן אין לאסור אותו לבני נח [הסמ"ק אסור והרשב"א והר"ן מתירים]: